

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **T. G.**, zast. JUDr. Emilem Flegem, advokátem, se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2020, č. j. KUZZL-590/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 31. 12. 2021, č. j. 72 A 27/2020-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení tamtéž uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“).

[2] Městský úřad Rožnov pod Radhoštěm rozhodnutím ze dne 4. 12. 2019, č. j. MěÚ-RpR/66812/2019, shledal žalobce vinným ze dvou přestupků. Prvního z nich se z nedbalosti dopustil tím, že dne 13. 9. 2019 okolo 17.13 h na silnici I/35 poblíž odbočky u domu č. p. X v katastru obce P. B. ve směru jízdy od obce D. B. při řízení motorového vozidla tov. zn. JEEP, RZ X (dále jen „vozidlo“), předjížděl kolonu vozidel v úseku, kde to zakazovala přechodná dopravní značka B21 „Zákaz předjíždění“. Žalobce tím porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Druhého přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že na stejném místě a ve stejném čase stejným vozidlem během předjíždění vozidel ohrozil a omezil řidiče protijedoucího motorového vozidla RZ X C. M. Tím porušil § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu. Za oba přestupky městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 8.000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na osm měsíců. Žalovaný však rozhodnutí městského úřadu změnil tak, že výrok o vině za první přestupek zrušil a řízení o prvním přestupku zastavil. Dále snížil pokutu na 6.500 Kč a ve zbylé části rozhodnutí městského úřadu ponechal beze změny.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku potvrdil správnost závěrů správních orgánů a neshledal vady v jejich postupu ani provedeném hodnocení důkazů. Žalobce v posuzovaném případě nedbal zvýšené opatrnosti a nejednal tak, aby zabránil omezení

nebo ohrožení protijedoucího řidiče. Krajský soud neshledal ani porušení zásady *in dubio pro reo*, jelikož zde nebyly pochybnosti o věrohodnosti výpovědí svědků ani jiných důkazů. Nedůvodnou shledal krajský soud rovněž námitku, že by měl být výrok rozhodnutí žalovaného nesrozumitelný nebo jinak vadný.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud se nevypořádal s jeho žalobními námitkami, zejména námitkou vnitřní rozpornosti rozhodnutí žalovaného. Rovněž není zřejmé, na základě jakých důkazů dospěl krajský soud k závěru, že svým jednáním omezil řidiče protijedoucího vozidla.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozsudku krajského soudu, s nímž se ztotožnil. Námitky stěžovatele podle žalovaného nemají opodstatnění a dostatečně se jimi zabýval a vyvrátil je krajský soud ve svém rozsudku.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)).

[7] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitěho právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27).

[8] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

pokračování

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, který se neměl zabývat všemi jeho žalobními námitkami, zejména namítanou vnitřní rozporností rozhodnutí žalovaného. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nicméně platí, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Ústavní soud pak v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, výstižně uvádí, že *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*

[10] Krajský soud v napadeném rozsudku provedl v odstavcích 12 až 21 přehled podstatného obsahu správního spisu, včetně popisu obsahu provedených důkazů a z nich zjištěného skutkového stavu. Následně v odstavcích 23 až 31 vyložil, z jakých důvodů stěžovatel svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, přičemž vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které jsou protijedoucím řidičům kladeny zvýšené povinnosti, když řidič nesmí začít předjíždět, pokud by ostatní řidiče svým manévrem byť i jen omezil (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2011, č. j. 2 As 106/2010-141, nebo ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 77/2008-50, č. 1938/2009 Sb. NSS). Následně krajský soud s odkazem na právní předpisy a zjištěný skutkový stav popsal, z jakých důvodů stěžovatel tuto povinnost porušil. V odstavcích 32 až 34 nakonec krajský soud hodnotil také zákonnost rozhodnutí žalovaného, přičemž v tomto rozhodnutí neshledal s ohledem na zjištěný skutkový stav žádné pochybení při aplikaci zásady *in dubio pro reo*, ani namítané rozpory výroku rozhodnutí.

[11] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí, jelikož krajský soud provedl ucelený a srozumitelný přezkum rozhodnutí žalovaného, přičemž se vyjádřil mimo jiné i ke stěžovatelem spatřované rozpornosti výroku rozhodnutí. Rovněž přezkoumatelně vysvětlil, proč považuje zjištěný skutkový stav za dostatečný pro závěr o vině stěžovatele, a z jakého důvodu stěžovatel svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Pouhý nesouhlas stěžovatele s jednotlivými skutkovými závěry obsaženými v napadeném rozsudku bez bližší argumentace o jejich nesprávnosti přitom nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[12] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Z naposledy uvedeného

rozhodnutí rozšířeného senátu dále plyne, že stěžovatel nemá právo na vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu